

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Davidem Heryánem, advokátem se sídlem Praha 2, Uruguayská 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2004, č. j. OAM-387/VL-18-ZA07-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2005, č. j. 36 Az 122/2004 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2004, č. j. OAM-387/VL-18-ZA07-2004, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že žalovaný přesně a úplně nezjistil skutečný stav věci, provedené důkazy pak zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti. V doplnění žaloby k výzvě soudu dále poukázal na chybějící náležitost napadeného rozhodnutí, a to podpis oprávněné osoby. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 5. 2005. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit;

v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v posouzení důvodu, pro nějž žalovaný neudělil žalobci azyl. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce opustil zemi původu kvůli vydírání ze strany soukromých osob, které po něm opakovaně požadovaly část zisku z jeho podnikatelské činnosti. Na státní orgány se však se žádostí o ochranu neobrátil. Skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, provedené dokazování bylo logické a nebylo v rozporu s výpovědí žalobce. Co se týče náležitostí rozhodnutí, soud konstatoval, že ve správním spisu se nachází vyhotovení rozhodnutí, které je opatřeno podpisem oprávněné osoby a je i jinak bezvadné. Postup žalovaného sice neodpovídal § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen správní řád), avšak nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného. Soud se též ztotožnil se závěrem žalovaného o neudělení humanitárního azylu i o nevztažení překážky vycestování.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též stěžovatel) včas kasační stížnost. Uvedl, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Lze shledat vážná pochybení všech orgánů v řízení o udělení azylu. Soud projednal věc v rozporu se zákonem o azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2007 k výzvě soudu poukázal na skutečnost, že orgány země původu trpěly ústrky a nesnáze, které mu byly různými subjekty činěny pro jeho náboženské vyznání. K tomuto pronásledování z náboženských důvodů však žalovaný ani soud nepřihlédli. Dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v otázce humanitárního azylu. Z odůvodnění nelze s určitostí dovodit, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, zejména pak z jakých poměrů stěžovatele žalovaný vycházel a které okolnosti posuzoval jako nehodné zvláštního zřetele. Nepřezkoumatelným je pak i výrok o nevztažení překážky vycestování a stejně tak i rozhodnutí soudu. Závěrem zopakoval svůj návrh na zrušení napadeného rozsudku.

Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

V prvé řadě nutno uvést, že stěžovatel v žalobě ani v jejím doplnění nenamítal nepřezkoumatelnost výroků rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu či o nevztažení překážky vycestování. Pokud by však rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, musel by krajský soud k této vadě řízení přihlédnout a napadené rozhodnutí zrušit bez ohledu na žalobní námitky (srov. např. č. 359/2004 Sb. NSS). Krajský soud nad rámec žalobních bodů přezkoumal předmětné výroky rozhodnutí žalovaného věcně a nepochybil, pokud shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným a vydaným na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Jak vyplynulo ze správního spisu, domáhal se žalobce udělení azylu kvůli vydírání ze strany soukromých osob, dále však též uvedl, že žádá o humanitární azyl z důvodu své nemoci – tuberkulózy v neinfekčním stadiu. Žalovaný v rámci posuzování, zda žalobcem

tvrzené skutečnosti jsou okolnostmi hodnými zvláštního zřetele řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho vlasti (v tomto ohledu vycházel zejména z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 10. 2002, č. j. 134929/2002-LP). Svůj závěr, že v daném případě nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, pak na podkladě provedených důkazů odůvodnil v souladu s pravidly logického usuzování.

Žalovaný se pak řádně zabýval i otázkou, zda žalobce naleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu. Vycházel přitom z tvrzení žalobce o nepříznivých rysech jeho pobytu na Ukrajině, které konfrontoval s informacemi, jež za účelem zjištění reálného obrazu o situaci v dané zemi shromáždil (jednalo se o zprávu Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2002, informaci Ministerstva vnitra Velké Británie – hodnocení země, Ukrajina, říjen 2002, a dále aktuální informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky a Zastupitelského úřadu Kyjev). I v tomto případě se žalovaný zabýval všemi aspekty relevantními pro posouzení překážek vycestování. Tyto podložil řádně zjištěným skutkovým stavem. Konkrétní důvody a svůj myšlenkový postup pak v rozhodnutí náležitě popsal.

Jestliže následně krajský soud po věcném přezkoumání dotčené výroky rozhodnutí žalovaného shledal zákonnými, implicitně tak deklaroval, že jsou procesně bezvadné a tedy i přezkoumatelné. Ani krajskému soudu tak v otázce přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí nelze vytknout ničeho.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že byl v zemi původu pronásledován z náboženských důvodů, pročež mu měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, pak jde o tvrzení, které ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nové, které uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu